

Συλλογές, Ἀρμόδιη τῶν Μεδίκων, Λίνα Καβαλλίερη, ἡ Μίς Ναβ-
πλιον, ἔπιμος ἐνῆ κόρη καρδέας, ὅπως ἔλεγε.

Οἱ χωριῆτες τῆς Ἀγορᾶς—ποὺ τότε ἔδουλεν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη
γδάρνοντας τ' ἀγαυὴ—τὸν ἔβλεπον. Ὁ Ἀγγελλῆς ἐπροβάρει τὸν ἀπο-
κριάτικο οὐλο τὸν ἕνα εἶδος δικῆς τὸν ζωοποιᾶς, μοναχόποιου, μὲ
ἦμας αὐτῶν τὸν ἴδιον. Τὴν πρώτη Κυριακῇ τῆς Ἀποκριᾶς ἦσαν ἡ ἀ-
παρηγόρητη χάρη τοῦ θρηνηλογοῦστος τάγα τὸ μακαριτῆ, ἐνθ' ἐκορτε-
ζάριε δὸς τοὺς διαβάτες, τὴν ἄλλη Κυριακῇ ἦταν ἡ γεροντοκόρη
ποὺ γύριε γραπτό, τὴν τρίτῃ ἡ γοῦ μὲ τὴ ροῦα ἡ τὸ παρῶμα.

Ὅταν ὁ Ἀγγελλῆς ἐνόησε ὅτι ἦταν καλὰ προετοιμασμένος νὰ
ντεμπωρῆ ἀπὸς τέρην τὸν εὐγενῶν σηματολιτῶν, διεθυνότανε
πρῶτα σὲ μὴ ταβέρνα, ἔπαυσα τὰ δριμυτοῦ τὸν κ' ἔπειτα περνοῦσε
μεγαλαρπῶς ἀπὸ τὴν Πλατεῖα τοῦ Σιντόβριου, ὅπου ἡ ἑξέρου
τῆς Ἐπιταρῆς τοῦ Κομιτάτου. Κάποτε λοιπὸν ὁ Ἀγγελλῆς βραβεύ-
τηκε ὡς ὁ σαγλίερος πασοῦρας. Ἄν δὲν μὲ γελᾷ ἡ νιμῆ, τὴ
χρονιᾷ ἔστιν ὁ Ἀγγελλῆς ἐσπῆρισε τὰ μεγάλα τοιχογραφία, βάζον-
τας, γὰρ τὸ ἀστεῖοτερο, καὶ μὴ βελθὴν οὐρὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ φου-
τανιῶ τῆς γοῦ Περσεύου... *

Ἐπειτα ἀπὸ τῆς Ἀποκριάτικης ἡμέρας, ἐνόησε γὰρ τὸν Ἀγγελλῆ
τὸ Συναῖο, ἦταν καὶ αἰ μέρη τὸν ἐκλογῶν, βοσκοντιπῶν καὶ δραμι-
τικῶν. Σὰ βῆμας συνταγματικῶς ποιήτης, ἐνόησε νὰ χωρῆ σὲ ὄχη
τὸν τὴν ἔκτασι τὸ δικαίωμα τῆς γῆρας, τὴν προσεγγιστικὴ ἀπέλαση,
τῆς οργανώσεως τῆς κωμῆς ἡμέρας, τὸ θῶμα τὸν ἐπιναξίον.

Τὰ χροῖνα ζεῖτα, τὸ Κορδόν καὶ ἡ Ἐλιά ἦταν τὰ δύο ἀντίπαλα
σπαρῶτα, ποὺ ἀγωνίζονταν νὰ γῆν τὸ ἕνα τῆλο ἀετ' ἀγαθῆ τῆς
Πατριδοῦς, ὅπως ἔγραψε ἡ Ἀγγελλομανικὴ Ἡροῦτος. Ἐπιναξί-
τικοὶ παράγοντες καὶ ἀπὸ τὰ δύο κόμματα : Ὁ Ποταμιάνος, ὁ Φαρ-
μακτοῦτος, ὁ Κοιστοῦτος, ὁ Τερζιζι, Λαδιζοῦτος, σημάεις,
μωσιάζ, τοῦσιαν, βεγγαλιὰ, λόγοι, ἔξιο, κλπ. Ὅλος ὁ πᾶν-
θῆρος ἐκλογῶς σάλαρος, μὲ
τὴ γωνιῆ προσπαθία νὰ παρ-
σῆν κόμην.

Οἱ κρησῶφοι διαδύλωναν τὸ
φρονιμᾷ τοῦς, ἔβαζαν στὸν ἕαν-
τὸ τοῦς ἐπῆκτα. Ὁ Ἀγγελλῆς ὁ
πος ὄγ. Αὐτὸς ἔστειλε ἐπιναξί-
τικῶς. Παρακολοῦθοῦσε τῆς δια-
δηλοῦσε ἀπὸ τὸ πεδούρο, ἀ-
μῆτος, δὲν ἐπῆγαγε στὰ ἐκλο-
γικὰ σάλωνα, δὲν ἔξεφράζονταν.
Ὁ Ἀγγελλῆς ἔμενε ἀρρομῆτιστο.

—Λοιπὸν; Ποῖόνε θὰ κρησί-
σωμε, Ἀγγελλῆ; Κοισῶν; τὸν
ἐροῦτοῦσαν αἰ κωμῆτικῶς τὸν
γατῆρο Κοιστοῦτοῦλο, προσπα-
θῶντας νὰ τὸν πᾶνον μὲ τὸ μέ-
ρος τοῦς.

—Χι, ἐπινημοῦριε ὁ Ἀγγελλῆς σοβαρῶς, θὰ δοῦμε...
—Κορδόν, Ἀγγελλῆ! Κορδοφρομῆτιστος! τοῦ φῶναζαν οἱ Φαρ-
μακτοῦτικοὶ, κωνόντας τὸ ἐκλογικὸ τοῦς σημόλο.
Καὶ ὁ Ἀγγελλῆς τὸ ἴδιον :
—Θά δοῦμε... θὰ δοῦμε...

Ἐμαρσοκοῦτος. Παρακολοῦθοῦσε τὸν ἐκλογικὸ σημεῖο. Ὅταν
περνοῦσε διαδύλοση, αὐτὸς στεκότανε παρῶμα καὶ μετροῦσε τῆς
σειρῆς τὸν διαδύλοτῶν. Τῶςε σειρῆς, τῶςε κωμῆτικῶς καὶε σερῶ,
βγάλε τὰ παιδιὰ, βγάλε τοὺς ἔβου... Χι, θὰ δοῦμε... θὰ δοῦμε...
Τέλος ἔβτανε κ' ἡ μαρῆλη μέρα, ἡ Κυριακῇ τῆς ἐκλογῆς...

Ὁ Ἀγγελλῆς ἀπὸ τὰ ἔπινημοῦματα βροσκῶτανε στὸ πόδι. Ἐπιναξί-
τικῶς ὅπως πάντα, ἔβτανε ἀπὸ τὸνα τιμῆμα στῆλο, ἀνεῖτομος νὰ
μωσῆν τὸ ἀποτέλεσμα, νὰ προσανατολισθῆ στὴ λύση. Καὶ τωρῶς,
ἀνησῶς, ρωτοῦσε :

—Ἐ, πὸς πάμε, παιδιὰ; Κορδόν; Ἐλιά!... Πὸς κρησίεις ὁ
κόμης;...

Τὸ βράδι, λίγη ὥρα πρὶν κλεισθῶν τῆς κῆτες, ὁ Ἀγγελλῆς ἔπαυσε
πᾶ τὴν ἀπόμωσῆ του. Μὲ περισῆ ζωντοπνηρία, εἶχε καταλάβει ποὺ
γύριε ἡ ἔργαριά καὶ τὸς ἀποφάσιζε τέλος νὰ χωματισθῆ κ' αὐτὸς.
Σπολιζῶντε μὲ τὸ ἐκλογικὸ σημόλο τὸν κόμματος ποὺ κωδοῦσε, καὶ
διεσχίζε τοὺς κωνοῦτικῶς δρόμοις. Ἄν κωδοῦσε αἰ Τρωκοῦτικοί, ὁ
Ἀγγελλῆς ἦταν κωμῆτικῶς οὐς Ἀλέξω, κωδοῦσε μεγάλο κλάδο
ἐλιάς καὶ φῶναζε :

—Ἐλιά! Ἐλιά! τοὺς γάγαμε, μωρὲ παιδιὰ!...
Ἄν ὅμως ἡ ἔργαριά τῆς ἐκλογῆς ἔβτανε στοὺς Ἀγγελλομανικῶς, ὁ
Συναῖος ἔβδωνταν μὲ ἐπῆκτα πῆρες γαλανόλενο σκονί, κωδοῦσε
ἀπᾶνον τὸν φῶναζε καὶ εἰκόνας τοῦ Γέρο, καὶ ἔβλαργγῶζονταν γρά-
ζοντας :

Τὸ κορδόν, τὸ κορδόν
τὴν ἐλιά τὴν ξεριζώνει!...
Ἐτσι, σηματοῦτοῦτος, ἔβτανε καὶ
στὸ ἐκλογικὸ τιμῆμα, ξεσπαθῶμῆνος.
—Βαράδετε νὰ περῶσιμε! ἔβτανε μὲ
πῶς στοὺς φροσῶς.
Οἱ ἀντεπρόσωποι τὸν ἐπονηρίον τὸν
ἑποδέζονταν μὲ εἰρηναῖα κωμῆγῆλα.

ΣΥΝΘΗΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

Χρειάζονταν ἀστέρια γὰρ νὰ στολισθῶν ἐπάξια τὸ μέτωπό σου, γὰρ
νὰ βάλων ἕναν διαδήμα ἀπινθιόλο στὰ μαλλιά σου, ὅπου κρησῶπα-
ζαν ἡ λάμπεις, σὴν ἐκείνης ποὺ σκορπῆει στὸν οὐρανὸ τὸ βροῖο
οἶλας...

Τὸ πόδι σου ἦταν λεπτοκακοῦμένο, αἱ ἀστροφῶλῶί σου κωμῆοὶ καὶ
τὸ βῆματᾷ σου ἀγέρογο. Ἦσον ὅμοια μὲ τῆς ὀπτασιῆς ποὺ ἔβῆνον
τὰ ὄνερα καὶ ποὺ λάμπων σὴν τ' ἀστέρια στὸν οὐρανῶ...

Στὸ φῶτινὸ σου μέτωπο ἔλαμπε ἡ ἀμνημία μαζί μὲ τὴν ὀδὴν.

Τὸ ἀνάστημά σου ἦταν γρηῶτο χῶμα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μῶρεσε νὰ
κωμῆσι εἰλεῦθερα κ' ἀβίαστα, σύμφωνα μὲ τὸ ρηθῶ τὸν γραμμῶν
σου.

Ἡ κερῶλή σου ἔβτανε σὴν τὸ καλῆμ τοῦ δῆσανε καὶ τὸ μῆριπῶ
σου ἦταν ὄνερο σὴν τ' ὄνεροτερο λουλοῦδο ποὺ μαρῶνεται μέσα στὸ
δῆσαν...

Τὰ μάτια σου ὄμοια, σκοτεινὰ σὴν τὸ νυκτερῶν οὐρανῶ, ἐκῶτταζαν
ἀπὸς δρόμοις πάρα πολὺ μακρονῶς καὶ πάρα πολὺ σκοτεινῶς γὰρ
τὸ δικά μὲ τὰ βῆματᾷ.

Στὸ βῆματᾷ σου καὶ στὴ φωνῇ σου ξεχωρίζα κῶποιο φῶς ποὺ τρε-
μῶσῆνε αἰ κῶποια θεῖα ἐπῶσχοι ποὺ πέθανε, ποὺ πέθανε κ' αὐτῇ
σὴν προδουμένη.

Συλλογῶζοντε ποὺ ἦσαν πῶσιμα ἀπ' ἀγάτῃ κ' ἐπινημοῦμα καὶ
ποὺ μωροῦσε νὰ θεμαῖνε καὶε ὀμορφῆ, καὶε ἀγάτῃ, καὶε φῶς.
Σὲ τί ὄμοια θὰ σ' ὀφελῆνον αὐτὰ σου τὰ πῶσιμα; Θὰ κωμῆνο-
πιαστῆς καὶ θὰ κωμῆνοπιαστῆς, σὴν ἕνα ὄμοιοτῶλοδο ποὺ κῶιεται στὸ
δρόμο καὶ ποὺ ξερηγῶνι κῶποιο τὰ πατῆματα τὸν διαβάτοῦ...

Ἄδῶροσ ὄμοια. Γὰρ μὲνα ἦ-
σον μᾶ ὀπτασία φῶτινῃ ποὺ προ-
βαλεῖ ἔβτανε μὲσ' στῆ νύκτα, γὰρ
νὰ ἐπιναξίτικῶς πρὸς τὸ πρῶν καὶ
ποὺ ἐμῆνε στῆ νυκτῆ μῶν, σὴν
ἕνα ἀστῆρ, ἕνας ὄμοια, ἕνα λου-
λοῦδο!...
Φ ρ ο ν τ ῖ γ ζ.

ΜΑΡΙΑ

Κατεβῆνε ἀπὸ τὰ λειβάδια τὸν
Συναῖο καὶ τὴν ἔβνε Μαρία.
Εἶνε μᾶ μαρῶλα κ' ἔχει χροῖ-
μα ἄνεος ἀμῆρδαλιᾶς, ποὺ ἀνθι-
σε κωμῆα ἀπὸ τοὺς δρόμοις καὶ
τὰ κωμῆ, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔπαρζον
αὐτε διαβάτες, ὀπτε σῶνῃ.
Ποῖα μοναχῆτα ἀκολοῦθησε,
ὀμορφῆ παρῶνα, καὶ δὲν σὲ μαῶ-
ρισ ὁ ἦλιος;

Τὶ ἀσθάνεσα καὶ τὶ ὄνεροπολῆεις ἐσὶ, Μαρία, γὰρ νὰ μὴ βράζῃ
μέσα σου τὸ αἶμα, ὅπως τὸν ἄλλον;

Τὰ μαλλιά σου φεγγεβοῦλον ἀλλοζοτα. Τὸ μέτωπό σου ἔνε ὄμοιο
μὲ τὸ μωσφῆγγαρο, ὅταν προῦάλε ἀπᾶνον ἀπὸ τῆς ἀγῆς τοῦ Μπερῶγκ
καὶ λάμπε ἀνάμεσα στὰ λουλοῦδια τῆς ἀνοιξῆς.

Τῶρα ἡ ἑσπερινῇ αἶθα σκορπῆζει δροσῶ ἀπᾶνον στὰ λουλοῦδια
τὸν λειβαδῶν, τὸ ποῦλαρ κλημῆνιζεῖ πηδῶντας στὰ χορῆτῆρα, καὶ
ἀνεῖ βελᾶς στὸ μαντῆ τὸν καὶ τὰ γελῶντα κελαιδοῦνε σὴν φοῶς
τοῦ καὶ αὐτὰ δῆση.

Εἶνε ἡ ὄρα ποὺ οἱ νέει κ' ἡ νέες τοῦ Δεκασερῆλ πάνε διῶ—διῶ
πασμένῶ ἀπὸ τὸ χέρι.

Εἶσα ἡ ποὺ ὄμοια ἀπ' ὄλες κ' ὄλοι σὲ ποθοῦν. Γιατὶ πᾶς μοναχῆ
κ' σκεπτικῆ;

Γῆρσε πίσω, γῆρσε πίσω, Μαρία. Τὸ σῶφροτο σκοτεινῶζει κ' ἐρ-
χεται ἡ νύκτα.

Γῆρσε πίσω στὸ σπιτι σου. Ἢ μωτῆρα σου σπενοχωριέται ὅταν
περῶπᾶς ἔξω μοναχῆ.

Εἶσα λεπτοκακοῦμῆ κ' εὐθῶρασι, σὴν τὸ κλωνῶρι τῆς ἱταῦς ποὺ
αἶται σ' ἕνα φῶσιμα τοῦ ἀνέμου, καὶ μέσα στὸ δῶσος τρηγῶρῶζον ἡ
ἀρκοῦδες...

Ἄ, ἔβτανε... Τὸ τριαντάφυλλο ποὺ βαστάς εἶνε ἡ σῶτηρία σου.
Ἐνας ἄγγελος σοῦ τῶμαρε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κῆπο καὶ μωρεῖς νὰ
περάσῃς ἄροβα μ' αὐτὸ ἀνάμεσα ἀπ' τ'
ἀγῆματα καὶ τὰ φειδῶμα...

Κ ἄ ρ φ ε λ ν τ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
Συνηγῆσι τὸν κ. Χ. Γιάννη Βλαχεγιάν-
νη. Θεόδ. Βελιαντινῆ, ἕνα ἀνέκδοτο διήγη-
μα τοῦ Κώστα Κρυστάλλη, ἕνα διήγημα τῆς
Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὴν ἐμφάνισι τὸν γελῶσαν καὶ τὰ διῶ
κόμματα, κωμῆτῆς καὶ νυκτιμῶν. Γιατὶ
ὁ Ἀγγελλῆς ὁ ἀποκριάτικῶς ἦτανε μᾶ
ἐθῆμη νότα μέσα στῆ κωμῆ καὶ στῆ
βῆσι τὸν ἐκλογικῶν παθῶν.
ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ